

svolení k tomu, aby děcko manželské se stalo děckem nemanželským.

Teprve v tom případě, kdyby skutečně manželský původ byl odruznán, mohl by poručník dítěte žalovati majitele prádelny a bývalého šéfa jeho matky na uznání otcovství a placení alimentů a musil by dokázati, že s nemanželskou matkou v kritické době 180—300 dnů před narozením dítěte souložil.

Jak je vidět, je tato věc nejen po stránce čistě lidské, nýbrž i po stránce právní nadmíru zajímavá. Budeme ji sledovati a o výsledku neopomeneme svého času referovati.

—rk—

Rakousko-uherská pozůstalost.

(Divisní soud v Praze.)

Československá republika byla také jedním z dědiců někdejší Cis- a Translajtanie.

Příslušnými smlouvami byl jí vyhrazen k volnému výběru rozsáhlý automobilový park, umístěný ve vídeňské rotundě. Meziministerská komise vybrala si řadu vozů a době je zpeněžila. Podle výsledku řízení před divisním soudem v Praze vychází najevo, že československá republika vydělala na tomto obchodu asi 3 milióny Kč. Ale současně se zjistilo, že materiálem autovozy bylo kde kým disponováno.

Byl sice ustanoven automobilový referent v osobě nyní obžalovaného kapitána Stehlíka, leč meze jeho působnosti nezjistilo ani dvoudenní důkladné líčení, ani řada svědků, ani fascikle spísů. Byl více méně hříčkou tehdejších poměrů. Dostával direktivy z Prahy, z vídeňského vyslanectví, od rakouské vlády, od ministrů s plnou mocí i bez ní, ba i od reprezentantů cizích vlád.

A direktivy zněly vždy na uvolnění některého z aut tomu a tomu. A kapitán uvolňoval, v kterémžto činu spatřovala později vojenská prokuratura zločin zlého užívání moci úřední, jež viděla v tom, že kapitán Stehlík, nejasa legitimován k uvolnění, uvolňoval přec a že tak odňal řadu aut z dispozice republiky, pro niž byly určeny. Leč během řízení se prokázalo svědky, jež obhájce volal ku pomoci, že všechno to, co vůbec mohlo se nazývat automobilem, převzal náš stát a také nezkráceně odebral.

To, co po tomto výběru zbylo v rotundě, byly pouhopouhé trosky auta, někdy jen maskované vozy, bezcenné a ovšem nepojízdné. Lze to také seznati z ocenění. Řada vozů byla znalci oceněna na částku pod 1.000 Kč, jeden vůz Laurin a Klement pro 6 osob dokonce byl odhadnut na 300 Kč!!

Obhájce dovozoval pak v bystře stylisované řeči, že tu nelze mluvit o zažalovaném zločinu, poněvadž vozy, jež byly obžalovaným prodány, byly jediné a výlučně ony, na něž náš stát nereflektoval a dispozice jimi se vzdal, a to buď pro naprostou bezcennost, nebo pro předražení.

Soud přikloniv se k těmto vývodům, obžalovaného osvobodil.

Předsedal podplukovník Poppler, žaloval mjr. Kubát a obžalovaného kapitána hájil dr. Mellan.

Z CIZINY

Jak život klíčí a umírá...

I hlavní město Dánska, Kodaň, má své senační procesy. Právě nyní končila před kodaňským kmetským soudem tragedie nemanželské matky, jež vymyká se běžným případům toho druhu. Obžalovaná jest hotelová panská, svobodná, málo přes třicet let stará. Žaloba klade jí za vinu, že během osmi posledních let pět svých nemanželských dětí bezprostředně po porodu usmrtila a jejich mrtvolky tajně odstranila. A obžalovaná k této hrozné vině se plně doznává...

A přece těžko jest rozhodnouti, je-li větší její vina nebo její neštěstí.

Líčení prokázalo, že obžalovaná, pětinasobná vražednice svých dítek, byla pilnou, svědomitou a dobromyslnou osobou, která však následkem své zvláštní bezbrannosti a sexuální neschopnosti odporu byla jistou kořistí každého nesvědomitého muže.

První její dítě před osmi lety bylo plodem jakés takés lásky jistého agenta, který však záhy se jí nabažil. Když dítě přišlo na svět, tu mladá matka psala mu jímavým a ostýchavým tonem, aby ji neopouštěl a aby ji nenechával opuštěnou v porodnici mezi samými cizími lidmi. Otec děcka poslal jí 50 korun a víckrát se neukázal ani neozval.

Osm dní po porodu byla propuštěna z porodnice, bez peněz, bez rady a bez pomoci. Neměla nikoho ve světě, kdo by jí byl nápomocen a kdo by jí podal ruku pomocnou. Musila hledati zaměstnání, aby se uživila, ale jak mohla někam o místo jíti s novorozeným dítětem?

A tehdy v zoufalství dopustila se toho neblahého zločinu. Jen tak lehce stiskla děťátku krček — a mlčelivé moře přijalo jeho malé tělíčko...

Po prvním milenci přišel druhý. I ten dosáhl, čeho dosáhnouti chtěl a odkopnul ji. A stejně i druhí muži. Ani jeden s ní nejednal jako s člověkem, ale spíše jako s dobromyslným domácím zvířátkem, jež nemůže činiti nároků na věrnost a soucit. A tehdy, jak nyní ona sama v slzách soudu vypráví, stala se sama také tvrdou a bezcennou jako byli k ní všichni. Chladně zprovodila se světa tři další své děti, jichž otcové ji odkopli. Neměla při tom ani výčitek svědomí, žila v otupělosti, nemyslivě na nic než na svou práci. Říkává se, že člověk zvykne všemu, snad tedy i usmrcovat novorozeňátka si navykne...

Když octla se po páté v jiném stavu, přijala místo v malém dánském městě. A tam seznámil se s ní poctivý mladý řemeslník, který k ní pojal upřímnou lásku. Líbila se mu její mírná, tichá povaha, líbily se mu její smutné, jako zlekané oči, líbila se mu její pracovitost. Zasnoubil se s ní a těšil se, že se s ní ožení, jen co si ušetří ještě trochu peněz na zařízení jich mladé domácnosti.

A ona při tom byla blízka zoufalství. Po prvé v životě usmálo se na ni štěstí, po prvé v žití našla někoho, jenž měl ji upřímně rád a poctivě s ní smýšlel. Jak by mu byla vděčnou,